

תת"ע 35/07/18 - מדינת ישראל נגד בתיה מרים ניר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 35-07-18 מדינת ישראל נ' ניר
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פרידמן

המאשימה

נגד

בתיה מרים ניר

הנאשמת

הכרעת דין

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 21.2.18, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה או שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשמת כפרה באישום המיוחס לה וטענה: "הייתי בדרך לעבודה והייתי עם העיניים על הכביש, הטלפון היה מונח באמצע ואז עצר אותי השוטט ואמר שהשתמשתי בטלפון, אמרתי לו שלא, אמר לי שאולי אחזתי בו, אמרתי לו שאולי אינסטינקטיבית נגעתי בו אבל לא החזקתי אותו. אני לא החזקתי את הטלפון".

ביום 18.12.18, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד המתנדב קלאודיו פינאבסקי, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 21.2.18, בסמוך לשעה 10:00, נהגה הנאשמת ברכב בכביש 1, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעה לק"מ 3, נצפתה על ידי עד התביעה, שנסע לצידה על גבי אופנוע משטרתי, כאשר היא אוחזת טלפון נייד בידה הימנית, בגובה מוט ההילוכים ומחזירה אותו אל תוך תא ברכב.

העד הורה לנאשמת לעצור את הרכב ורשם מפיה את הדברים הבאים: "לא התעסקתי עם הטלפון".

על פי גרסת הנאשמת, היא נהגה כאמור, אך לא אחזה בטלפון הנייד. לדבריה, הטלפון היה מונח ליד ידית ההילוכים וייתכן, כי נגעה בו באופן מקרי, אך לא אחזה בו ולא הזיזה אותו, כנטען. לגרסתה, העד כנראה ראה שהמסך נדלק ואז, סבר בטעות כי אחזה בטלפון הנייד.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין כי נסע לצדה של הנאשמת, על גבי אופנוע משטרתי ובשל כך, היה לו שדה ראייה פתוח, גבוה, לתוך רכבה של הנאשמת והוא הבחין בה אוחזת בטלפון הנייד ובהמשך, מכניסה אותו לתוך תא ברכב. העד פירט, כיצד אחזה הנאשמת במכשיר הנייד ובאיזה גובה.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית.
3. **בעפ"ת 34806-04-10 פיירמן נגד מדינת ישראל** קבע כבוד השופט מודריק: **"שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיגוד ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש"**. **בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אוחז ביד שמאל טלפון: **"די בכך כדי להרשיע המערער"**. **בעפ"ת 6936-04-13 מלכיאלי יהוד נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט סעב: **"מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו"**.
4. הנאשמת לא ידעה להסביר כיצד זה טעה העד בקביעתו, מקום בו יוכל היה להשקיף לתוך הרכב ללא כל הפרעה. גרסתה, לפיה, המסך נדלק לפתע וזה מה שעורר את תשומת לבו של העד והוא סבר, בטעות, כי נגעה בטלפון הנייד, נדחתה על ידי העד וכן, מדובר בגרסה "כבושה", שנשמעה לראשונה בדיון ההוכחות.
5. הנאשמת העידה כי ידה הייתה מונחת על ידית ההילוכים, אך לא הסבירה לאיזה צורך.
6. הנאשמת טענה כי אין לה צורך להשתמש בטלפון הנייד במהלך הנהיגה, שכן, היא יכולה לעשות בו שימוש באמצעות מסך התצוגה ברכבה, אך לשאלת בית המשפט, מדוע אם כן, היה הטלפון מונח לצדה, לא

ניתן הסבר משכנע.

7. בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על עמדתו, כפי

שנקבעה בתיק קודם, פרשת רגב ולפיה :

"לאמור במצב של עדות הנאשם מול עדות השוטר לידי, עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם. ראשית, בהנחה.....אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין והוא עשוי באורח תת הכרתי ל"יפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו ובשעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדו (מהירות, חציית פס הפרדה, אי ציות לתמרור וכו'), עליו לבצע ראייה לאחר... ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשמת עברה עבירה כמויחס לה בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"א שבט תשע"ט, 17 ינואר 2019, במעמד הצדדים